

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μη υπολογισμός ως συντάξιμου του χρόνου κατά τον οποίο ο εκκαλών είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα, οφειλόμενη σε πειθαρχικό παράπτωμα που οδήγησε στην απόταξή του. Τεκμήριο αθωότητας (άρθρο 6 παρ. 2 ΕΣΔΑ).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΙΙΙ ΤΜΗΜΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 3 Φεβρουαρίου 2017, με την ακόλουθη σύνθεση: Ιωάννης Σαρμάς, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Θεολογία Γναρδέλλη (εισηγήτρια) και Δέσποινα Τζούμα, Σύμβουλοι, Ιωάννης Βασιλόπουλος και Γεώργιος Παπαθεοδώρου, Πάρεδροι με συμβουλευτική ψήφο,

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παρέστη ο Αντεπίτροπος Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Ευάγγελος Καραθανασόπουλος, σε αναπλήρωση του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας, που είχε κώλυμα,

Γραμματέας: Αμαλία Μπότσα, Προϊσταμένη της Γραμματείας του ΙΙΙ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 12.6.2014 (με ημερομηνία κατάθεσης στην Υπηρεσία Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό ... 13.6.2014 και αριθμό βιβλίου δικογράφων ΙΙΙ Τμήματος 396/2014) έφεση του ..., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας δικηγόρου του Ευαγγελίας Σδούκου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 35150),

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νόμιμα ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου και,

κατά της .../16.4.2014 πράξης της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Στρατιωτικών και Πολεμικών Συντάξεων (Τμήμα Γ') του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση του εκκαλούντος για κανονισμό σύνταξης, λόγω ακούσιας αποχώρησης από την υπηρεσία (άρθρο 26 παρ. 1 περ. γ' π.δ. 169/2007).

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης.

Τον Αντεπίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και
Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο
Αποφάσισε τα εξής:

1. Με την κρινόμενη έφεση ζητείται η ακύρωση της .../16.4.2014 πράξης της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Στρατιωτικών και Πολεμικών Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.), με την οποία απορρίφθηκε αίτηση του εκκαλούντος, πρώην συνοριοφύλακα, για τον κανονισμό σε αυτόν σύνταξης, λόγω ακούσιας αποχώρησης από την υπηρεσία (άρθρο 26 παρ. 1 περ. γ' π.δ.169/2007, Α' 210), με την αιτιολογία ότι δεν είχε συμπληρώσει δεκαπενταετή συντάξιμη υπηρεσία, αφού δεν υπολογίζεται ως συντάξιμος ο χρόνος κατά τον οποίο είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα, οφειλόμενη σε πειθαρχικό παράπτωμα που οδήγησε στην απόταξή του.

2. Η κρινόμενη έφεση επανεισάγεται προς συζήτηση μετά την εκτέλεση όσων διατάχθηκαν με την 321/2016 προδικαστική απόφαση του Τμήματος τούτου, στις ορθές σκέψεις της οποίας αναφέρεται το Δικαστήριο για τα μη εξεταζόμενα με την παρούσα απόφαση ζητήματα.

3. Οι λόγοι της ένδικης έφεσης αναπτύσσονται με το από 8.2.2017 νομίμως κατατεθέν υπόμνημα.

4. Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι ο εκκαλών κατατάχθηκε στις τάξεις της ΕΛ.ΑΣ. στις 29.1.1999 ως συνοριοφύλακας και μονιμοποιήθηκε στις 29.1.2004. Με την .../31.1.2006 απόφαση του Προϊσταμένου Επιτελείου/ΑΕΑ της ΕΛ.ΑΣ. τέθηκε σε διαθεσιμότητα από 2.2.2006, επειδή διατάχθηκε σε βάρος του ένορκη διοικητική εξέταση (Ε.Δ.Ε.). Ο ενεργήσας τη διαταχθείσα Ε.Δ.Ε. αστυνόμος πρότεινε να παραπεμφθεί ο εκκαλών στο αρμόδιο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο με το ερώτημα της απόταξης, γιατί είχε προσκομίσει στην υπηρεσία του πλαστές βεβαιώσεις αιμοδοσίας, προς απαλλαγή του από την εκτέλεση της υπηρεσίας. Σύμφωνα με το οικείο πόρισμα, οι ανωτέρω πράξεις θίγουν το κύρος του Σώματος και μαρτυρούν διαφθορά χαρακτήρα (άρθρο 9 παρ. 1 εδ. ζ' και ι' του π.δ.22/1996 σε συνδυασμό με τα άρθρα 98, 216 και 220 του Ποινικού Κώδικα περί πλαστογραφίας και υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης). Με την .../19.7.2006 απόφαση του αρμόδιου Πρωτοβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου, επιβλήθηκε στον εκκαλούντα η ποινή της απόταξης, για τα ως άνω παραπτώματα αυτού. Κατά της απόφασης αυτής ο εκκαλών προσέφυγε ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου, το οποίο με την .../25.5.2007 απόφασή του επικύρωσε την κρίση του Πρωτοβάθμιου Συμβουλίου. Με την .../31.7.2007 απόφαση του Προϊσταμένου Επιτελείου/ΑΕΑ της ΕΛ.ΑΣ. έπαυσε η διαθεσιμότητα του εκκαλούντος, λόγω συμπλήρωσης του ορίου του 18μηνου παραμονής στην κατάσταση αυτή, και αυτός επανήλθε στην υπηρεσία από 2.8.2007. Ο εκκαλών, τέλος, αποτάχθηκε από το Σώμα της ΕΛ.ΑΣ., με την .../27-7-2007 απόφαση του Αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ., σε εκτέλεση της ως άνω πειθαρχικής απόφασης του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου.

5. Εξ άλλου, με την .../2009 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου ..., ο εκκαλών καταδικάστηκε σε εξάμηνη ποινή φυλάκισης, με τριετή αναστολή, για την κατάρτιση πλαστού εγγράφου κατ' εξακολούθηση και την υφαρπαγή με βάση αυτό ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση. Από το φάκελο προκύπτει ότι ο εκκαλών άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής, ενώ όμως εκκρεμούσε έφεση του εκκαλούντος, δημοσιεύθηκε ο ν. 4043/2012, βάσει δε των διατάξεων του άρθρου 2 του νόμου αυτού, με την .../7.5.2012 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών ..., αφενός παραγράφηκε η ανωτέρω ποινή και διατάχθηκε η μη εκτέλεσή της και αφετέρου τέθηκε η υπόθεση στο αρχείο.

6. Όπως προκύπτει, περαιτέρω, από το φάκελο, ο εκκαλών, με την από 8.11.2012 αίτησή του, ζήτησε την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 49 του π.δ.120/2008, επικαλούμενος την έκδοση της ως άνω διάταξης του Εισαγγελέα Εφετών. Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την .../6.2.2013 απόφαση του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου, με την αιτιολογία ότι, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 2 του π.δ. 120/2008, προϋπόθεση για την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας είναι η έκδοση αμετάκλητης αθωωτικής απόφασης ποινικού δικαστηρίου ή απαλλακτικού βουλεύματος, η δε αρχειοθέτηση καταδικαστικής απόφασης από τον Εισαγγελέα, βάσει του άρθρου 2 παρ. 2 του ν. 4043/2012, δεν εξομοιώνεται με αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου.

7. Με την προσβαλλόμενη .../16.4.2014 πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Στρατιωτικών και Πολεμικών Συντάξεων (Τμήμα Γ') του Γ.Λ.Κ. απορρίφθηκε η από 30.12.2013 αίτηση του εκκαλούντος για κανονισμό σε αυτόν στρατιωτικής σύνταξης, με την αιτιολογία ότι έχει συνολική συντάξιμη υπηρεσία 13 ετών, 6 μηνών και 26 ημερών και, συνεπώς, δεν πληροί τις προϋποθέσεις θεμελίωσης σύνταξης του άρθρου 26 του π.δ. 169/2007, ήτοι απομάκρυνση χωρίς τη θέλησή του από την υπηρεσία και δεκαπενταετή τουλάχιστον συντάξιμη υπηρεσία από την οποία δεκαετή πραγματική.

8. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι στον ως άνω συνολικό συντάξιμο χρόνο του εκκαλούντος δεν συνυπολογίστηκε ο χρόνος διαθεσιμότητάς του από 2.2.2006 ως 1.8.2007, ήτοι 1 έτος και 6 μήνες, με την αιτιολογία ότι η διαθεσιμότητά του οφείλεται σε πειθαρχικό παράπτωμα, για το οποίο επακολούθησε έξοδος του από τις τάξεις της ΕΛ.ΑΣ..

9. Ο εκκαλών, με την υπό κρίση έφεσή του προβάλλει τα εξής: (α) Η προσβαλλόμενη πράξη του ΓΛΚ, μη συνυπολογίζοντας ως συντάξιμο το χρόνο κατά τον οποίο τελούσε σε διαθεσιμότητα, παραβιάζει το τεκμήριο

αθωότητάς του (άρθρο 6 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α.), δεδομένου ότι κατόπιν της ως άνω .../7.5.2012 διάταξης του Εισαγγελέα Εφετών ..., με την οποία η υπόθεση τέθηκε στο αρχείο, έχει αθωωθεί λόγω παραγραφής από τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείτο, η δε αθωωτική αυτή απόφαση δεσμεύει τα διοικητικά όργανα και τα διοικητικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται μεταγενέστερα για τα ίδια θέματα. (β) Ενόψει της ως άνω εισαγγελικής διάταξης, η έφεσή του δεν εκδικάστηκε, είναι δε βέβαιο ότι, αν είχε εκδικασθεί, θα είχε αποδειχθεί η αθωότητά του. (γ) Αντίκειται στις ως άνω διατάξεις περί του τεκμηρίου της αθωότητας η μετατροπή της λειτουργίας της ευεργετικής διάταξης, με την οποία η υπόθεση τέθηκε στο αρχείο λόγω παραγραφής, σε τεκμήριο ενοχής του, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη εκλαμβάνει την έφεσή του ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων ως απορριφθείσα. Ως εκ τούτου, τυχόν απόταξή του για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, για τα οποία έπαυσε η ποινική του δίωξη λόγω παραγραφής, ισοδυναμεί με διαπίστωση ενοχής που παραβλέπει προηγούμενη αθωωτική απόφαση. (δ) Η προσβαλλόμενη πράξη δεν έχει αιτιολογηθεί νομίμως, καθόσον δεν διαλαμβάνεται οποιαδήποτε κρίση σχετικά με τους ισχυρισμούς του ότι δεν φέρει καμία απολύτως ευθύνη για τη μη εκδίκαση της υπόθεσής του σε δεύτερο βαθμό, για την αρχειοθέτηση της έφεσής του, για την κατάλυση του τεκμηρίου της αθωότητας και την αδικαιολόγητη εξαίρεση από τον υπολογισμό του χρόνου υπηρεσίας του σε διαθεσιμότητα.

10. Με το υπόμνημά του (σκέψη 3), ο εκκαλών προβάλλει ότι, κατόπιν της ως άνω (σκέψη 5) εισαγγελικής διάταξης, στερήθηκε το δικαίωμά του για εκδίκαση της (ποινικής) υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό όχι από δική του υπαιτιότητα αλλά από διάταξη νόμου (4043/2012), ο οποίος έχει δυσμενείς συνέπειες για τον ίδιο, οι δε ως άνω δυσμενείς συνέπειες αίρονται από το τεκμήριο της αθωότητας. Τούτο δε προκύπτει και από την αρχή της αναλογικότητας, διότι το θεσπιζόμενο μέτρο της αρχειοθέτησης υπερακοντίζει προδήλως τον επιδιωκόμενο σκοπό, που είναι η αποσυμφόρηση των φυλακών και των ποινικών δικαστηρίων και μόνο, συνεπαγόμενο όμως μειονεκτήματα για μία κατηγορία ανθρώπων, σε σχέση με άλλες περιπτώσεις με τα ίδια χαρακτηριστικά, όπως η δική του, για την οποία (κατηγορία ανθρώπων) η ως άνω ρύθμιση έχει ως συνέπεια να στερείται τη δυνατότητα επανάκρισης πειθαρχικά και ποινικά της υπόθεσής τους, με συνέπεια η σχετική διάταξη στην υπό κρίση υπόθεση να είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα.

11. Στο π.δ. 120/2008 «Πειθαρχικό Δίκαιο Αστυνομικού Προσωπικού» (Α' 182), το οποίο ίσχυε κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης του εκκαλούντος για επανάληψη της σε βάρος του πειθαρχικής διαδικασίας, ορίζεται στο άρθρο 48: «1. Η πειθαρχική δίκη είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική ή άλλη δίκη. 2. Το πειθαρχικό όργανο

δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος. Σε κάθε άλλη περίπτωση η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου συνεκτιμάται στην πειθαρχική δίκη, το πειθαρχικό όργανο όμως μπορεί να εκδώσει απόφαση διαφορετική από εκείνη του ποινικού δικαστηρίου. 3. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία, όμως οι αρμόδιοι κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 22 να ασκήσουν την πειθαρχική δίωξη και τα αρμόδια πειθαρχικά όργανα μπορούν με απόφαση τους, που ανακαλείται ελευθέρως, να διατάξουν αν το κρίνουν αναγκαίο, την αναστολή της πειθαρχικής διαδικασίας που δεν μπορεί να υπερβαίνει το ένα έτος. Σε κάθε περίπτωση δεν επιτρέπεται αναστολή όταν το πειθαρχικό παράπτωμα προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο ή θίγει σοβαρά το κύρος της Υπηρεσίας (...). Στο άρθρο 49 του ίδιου διατάγματος ορίζεται: «1. (...) 2. Σε περίπτωση που μετά την έκδοση πειθαρχικής απόφασης με την οποία επιβλήθηκε οποιαδήποτε ποινή, εκδοθεί αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα για την πράξη για την οποία διώχθηκε πειθαρχικά ο αστυνομικός, επαναλαμβάνεται η πειθαρχική δίκη. Στην περίπτωση αυτή αν επιβληθεί πειθαρχική ποινή δεν μπορεί να είναι βαρύτερη από την αρχικώς επιβληθείσα. 3. Σε περίπτωση συρροής πειθαρχικών παραπτωμάτων, η πειθαρχική δίκη επαναλαμβάνεται μόνο για τα πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν αυτά αναφέρονται στην καταδικαστική ή αθωωτική απόφαση του ποινικού δικαστηρίου ή το απαλλακτικό βούλευμα. Στη συνέχεια το πειθαρχικό όργανο επιβάλλει νέα πειθαρχική ποινή λαμβάνοντας υπόψη όλα τα συρρέοντα πειθαρχικά παραπτώματα. 4. Η πειθαρχική δίκη επαναλαμβάνεται ενώπιον του πειθαρχικού οργάνου που εξέδωσε την προηγούμενη απόφαση. 5. (...) Στην περίπτωση της παραγράφου 2 η πειθαρχική δίκη επαναλαμβάνεται μόνο μετά από αίτηση του εγκαλουμένου και η σχετική υπόθεση εισάγεται προς εκδίκαση είτε με την απευθείας υποβολή της αίτησης του στο αρμόδιο μονομελές πειθαρχικό όργανο που είχε επιβάλλει την πειθαρχική ποινή είτε με την παραπομπή της υπόθεσης στο πειθαρχικό συμβούλιο από εκείνον που είχε διατάξει την αρχική παραπομπή (...).»

12. Από τις προπαρατιθέμενες διατάξεις συνάγεται ότι, για να είναι παραδεκτή η αίτηση επανάληψης της πειθαρχικής διαδικασίας, απαιτείται να εκδοθεί, μετά την καταδικαστική πειθαρχική απόφαση, με την οποία είχε επιβληθεί οποιαδήποτε πειθαρχική ποινή, αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα δικαστικού συμβουλίου για την πράξη ή την παράλειψη για την οποία διώχθηκε πειθαρχικώς ο υπάλληλος. Όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, η

αίτηση επανάληψης της πειθαρχικής διαδικασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη.

13. Ο ν. 4043/2012 «Μέτρα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης στα καταστήματα κράτησης και άλλες διατάξεις» (Α' 25) ορίζει στο άρθρο 2: «1. Ποινές διάρκειας μέχρι έξι μηνών που έχουν επιβληθεί με αποφάσεις, οι οποίες έχουν εκδοθεί μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, εφόσον οι αποφάσεις δεν έχουν καταστεί αμετάκλητες και οι ποινές αυτές δεν έχουν εκτιθεί με οποιονδήποτε τρόπο μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, παραγράφονται και δεν εκτελούνται, υπό τον όρο ότι ο καταδικασθείς δεν θα τελέσει μέσα σε δύο έτη από τη δημοσίευση του νόμου αυτού νέα από δόλο αξιόποινη πράξη, για την οποία θα καταδικαστεί αμετάκλητα οποτεδήποτε σε ποινή στερητική της ελευθερίας ανώτερη των έξι μηνών. Σε περίπτωση νέας καταδίκης ο καταδικασθείς εκτίει αθροιστικά, μετά την έκτιση της νέας ποινής και τη μη εκτιθείσα, και δεν υπολογίζεται στο χρόνο παραγραφής της μη εκτιθείσας ποινής, ο διανυθείς χρόνος από τη δημοσίευση του νόμου αυτού μέχρι την αμετάκλητη καταδίκη για τη νέα πράξη. 2. Οι μη εκτελεσθείσες κατά την παράγραφο 1 αποφάσεις τίθενται στο αρχείο με πράξη του αρμόδιου εισαγγελέα ή δημόσιου κατηγορού. 3. (...)». Στην εισηγητική έκθεση του νόμου αυτού αναφέρεται ότι με το άρθρο αυτό προβλέπεται η υπό όρο παραγραφή και μη εκτέλεση των ως άνω ποινών, εφόσον οι αποφάσεις, με τις οποίες οι ποινές αυτές έχουν επιβληθεί, δεν έχουν καταστεί αμετάκλητες και δεν έχουν εκτιθεί με οποιοδήποτε τρόπο μέχρι τη δημοσίευση του νόμου και ότι η διάταξη αφορά μικρές πλημμεληματικές ποινές, οι οποίες δεν έχουν εκτιθεί, και σκοπεί στην εκκαθάριση του αρχείου των μεγάλων εισαγγελιών από μεγάλο αριθμό ανεκτέλεστων ποινών ήσσονος απαξίας.

14. Στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε με το ν.δ.53/1974 (Α' 256) και έχει υπερνομοθετική ισχύ (άρθρ. 28 παρ. 1 του Συντάγματος), ορίζεται: «1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...). 2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του».

15. Κατά την έννοια των διατάξεων που παρατέθηκαν στις δύο προηγούμενες σκέψεις, δεν έχει συνέπειες στη διαπίστωση της πειθαρχικής ευθύνης δημόσιου υπαλλήλου ή λειτουργού η διά νομοθετικής ρύθμισης παραγραφή του ποινικού αδικήματος και η διαταγή της μη εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε για την τέλεση του αδικήματος, έστω και αν η

πραγματική υπόσταση του εν λόγω αδικήματος ταυτίζεται ή είναι όμοια με την πράξη πάνω στην οποία θεμελιώνεται η κατά τα ανωτέρω πειθαρχική ευθύνη. Τούτο δε διότι τόσο η νομοθετικώς προβλεφθείσα παραγραφή όσο και η επ' αυτής στηριζόμενη διαταγή μη εκτέλεσης της τυχόν καταγνωσθείσας ποινής δεν συνεπάγονται και τη διαπίστωση ότι ο ευεργετούμενος από αυτές δεν τέλεσε παντάπασι την πράξη για την οποία κατηγορήθηκε. Συνεπώς, ως προς την πράξη αυτή είναι επιτρεπτό, χωρίς να υφίσταται εμπόδιο από την ως άνω διάταξη του άρθρου 6 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α., να καταλογισθεί στον κατά τα ανωτέρω ευεργετηθέντα πειθαρχική και μόνον ευθύνη. Άλλωστε, κατά πάγια νομολογία του Ε.Δ.Δ.Α., η Ε.Σ.Δ.Α. δεν αποκλείει ότι μια πράξη μπορεί να οδηγήσει στη διενέργεια τόσο ποινικής όσο και πειθαρχικής διαδικασίας ή ότι δύο διαδικασίες μπορεί να κινηθούν παράλληλα.

16. Εξ άλλου, το π.δ. 22/1996 «Πειθαρχικό Δίκαιο αστυνομικού προσωπικού» (Α' 15), το οποίο ίσχυε κατά το χρόνο θέσης σε διαθεσιμότητα του εκκαλούντος, ορίζει στο άρθρο 14: «1. Σε διαθεσιμότητα δύναται να τίθενται οι αστυνομικοί, όταν ασκείται σε βάρος τους ποινική δίωξη για ποινικό αδίκημα για το οποίο απειλείται ποινή φυλάκισης τουλάχιστον (3) μηνών ή διατάσσεται σε βάρος τους Ε.Δ.Ε. για πειθαρχικό παράπτωμα, για το οποίο απειλείται απόταξη ή αργία με απόλυση. Η διάρκεια της διαθεσιμότητας δε δύναται να υπερβαίνει το ένα έτος. Αν όμως πρόκειται για ποινικό αδίκημα προβλεπόμενο από τις διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 1 του Ν. 2713/1999, για το οποίο απειλείται ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών, η ανωτέρω κατάσταση δεν δύναται να υπερβαίνει τους δέκα οκτώ (18) μήνες (...). 8. Οι τελούντες στην κατάσταση της διαθεσιμότητας δεν εκτελούν υπηρεσία από της κοινοποιήσεως σ' αυτούς της σχετικής απόφασης, υποχρεούνται όμως να εμφανίζονται προς εξέταση ενώπιον των αρμοδίων δικαστικών και ανακριτικών αρχών, εφόσον κλητεύονται νομίμως προς τούτο. Στην περίπτωση αυτή έχουν τα ίδια σχετικά δικαιώματα και υποχρεώσεις που έχουν και οι εν ενεργεία συνάδελφοί τους, χωρίς να διακόπτεται η κατάσταση, στην οποία τελούν. 9. Οι τελούντες στην κατάσταση της διαθεσιμότητας δεν δύνανται να φέρουν τη στολή τους, ούτε να απομακρύνονται από την έδρα της Υπηρεσίας τους, χωρίς έγκριση των αρμοδίων, κατά περίπτωση, οργάνων που προβλέπονται από την παράγραφο 7 και υπόκεινται στις διατάξεις περί πειθαρχίας, στις οποίες υπόκεινται και οι εν ενεργεία αστυνομικοί, υποχρεούνται δε να παραδίδουν τον ατομικό τους οπλισμό και το υπηρεσιακό δελτίο ταυτότητας, εφοδιαζόμενοι με σχετική βεβαίωση της Υπηρεσίας, η οποία φέρει φωτογραφία με πολιτική περιβολή και τα στοιχεία ταυτότητάς τους. 10. Ο χρόνος που διανύθηκε σε διαθεσιμότητα ένεκα πειθαρχικού παραπτώματος, για τον οποίο επακολούθησε η επιβολή της ποινής της απόταξης, καθώς και αυτός που διανύθηκε λόγω έκτισης στερητικής της ελευθερίας ποινής ή

λόγω προσωρινής κράτησης, δεν θεωρείται ως χρόνος υπηρεσίας. Αν μετά τη διαθεσιμότητα επακολούθησε η επιβολή άλλης πειθαρχικής ποινής ή δεν επιβλήθηκε καμιά ποινή, ο χρόνος της διαθεσιμότητας λογίζεται ως χρόνος υπηρεσίας και αίρονται οι συνέπειες αυτής. Σε περίπτωση επιβολής ποινής αργίας, ο χρόνος της διαθεσιμότητας, που αντιστοιχεί στο χρόνο διάρκειας της ποινής της αργίας, λογίζεται ως χρόνος έκτισης της ποινής αυτής».

17. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι διαθεσιμότητα είναι η προσωρινή απομάκρυνση του υπαλλήλου από την άσκηση των καθηκόντων του, χωρίς να διασπάται η υπαλληλική σχέση με την Υπηρεσία του, ενώ δεν επέρχεται απώλεια της οργανικής του θέσης ή του κατεχόμενου από αυτόν βαθμού (πρβλ. ΣτΕ 4635, 649/1987). Η διαθεσιμότητα δεν είναι ποινή και κυρίως δεν είναι πειθαρχική ποινή (ΣτΕ 15/2003). Αντίθετα, αποτελεί ένα δυσμενές μεν, πλην εξαιρετικό, διοικητικό μέτρο επείγοντος και προσωρινού χαρακτήρα, το οποίο αποσκοπεί στην άμεση απομάκρυνση του υπαλλήλου από την υπηρεσία και την ενεργό άσκηση των καθηκόντων του, για λόγους δημοσίου συμφέροντος, μέχρις ότου αποφανθεί για την εκκρεμή ποινική ή πειθαρχική του υπόθεση το αρμόδιο (δικαστικό ή πειθαρχικό) όργανο (ΣτΕ 323/2001, 2163/2004, ΔΕφΑθ 905/2016). Ειδικότερα, η επιβολή του μέτρου της διαθεσιμότητας σε αστυνομικό, κατά τη διάρκεια της διενέργειας σε βάρος του πειθαρχικής ή/και ποινικής διαδικασίας για αδικήματα ή/και παραπτώματα που αποδίδονται σε αυτόν, υπαγορεύεται από λόγους που ανάγονται στην προστασία του δημοσίου συμφέροντος και, ειδικότερα, στην ομαλή λειτουργία της Αστυνομικής Υπηρεσίας και στη διαφύλαξη του κύρους της και της εμπιστοσύνης των πολιτών προς αυτή.

18. Το π.δ. 22/1996 ορίζει, περαιτέρω, στο άρθρο 3: «1. Στο αστυνομικό προσωπικό επιβάλλονται οι ακόλουθες πειθαρχικές ποινές (...) α. Επίπληξη. β. Πρόστιμο μέχρι τρεις βασικούς μηνιαίους μισθούς του τιμωρημένου. γ. Αργία με πρόσκαιρη παύση διαρκείας 15 ημερών έως 4 μηνών. δ. Αργία με απόλυση, διαρκείας 2 έως 6 μηνών. ε. Απόταξη. 2. Η επίπληξη και το πρόστιμο είναι κατώτερες πειθαρχικές ποινές. Οι αργίες και η απόταξη είναι ανώτερες πειθαρχικές ποινές (...), στην παρ. 2 του άρθρου 6: «Σε περίπτωση αμνηστίας, αποκατάστασης, χάριτος ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο άρσης του κολασίμου ή άρσης ή μεταβολής των συνεπειών της ποινικής καταδίκης, δεν αίρεται το πειθαρχικώς κολάσιμο της πράξης», στην παρ. 1 του άρθρου 9: «Τα πειθαρχικά παραπτώματα, τα οποία επισύρουν την ποινή της απόταξης είναι τα κατωτέρω περιοριστικώς αναφερόμενα, ανεξάρτητα από το αξιόποινο ή όχι αυτών: (...) ζ. Η διάπραξη ή απόπειρα διάπραξης εγκλημάτων σε βαθμό κακουργήματος, η διάπραξη εγκλημάτων (...) πλαστογραφίας (άρθρο 216 Π.Κ.) (...) υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρθρο 220 Π.Κ.) (...) ι Οι πράξεις που μαρτυρούν διαφθορά χαρακτήρα (...)» και στην παρ. 1 του άρθρου 18: «Οι αποτασσόμενοι αστυνομικοί διαγράφονται από τη δύναμη του Σώματος

μετά 15νθήμερο από τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του σχετικού προεδρικού διατάγματος ή απόφασης, κατά περίπτωση (...)).

19. Ο ν. 2084/1992 «Αναμόρφωση της Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες διατάξεις» (Α' 165) ορίζει στο άρθρο 7: «1. (...) 3. Ο μόνιμος στρατιωτικός δικαιούται σύνταξης: α) Αν απομακρυνθεί εκουσίως (...) β) Αν απομακρυνθεί των τάξεων λόγω σωματικής ή διανοητικής ανικανότητας, που δεν οφείλεται στην υπηρεσία και έχει συμπληρώσει (...). 4. Οι μόνιμοι στρατιωτικοί, οι οποίοι πληρούν τους λοιπούς όρους και προϋποθέσεις του άρθρου 26 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, αποκτούν δικαίωμα σύνταξης χωρίς την προϋπόθεση της ηλικίας, που προβλέπεται από την περίπτ. α' της παρ. 3 του άρθρου αυτού. 5. (...)» και στο άρθρο 8: «1. Πραγματική συντάξιμη υπηρεσία είναι όλος ο χρόνος που διανύεται με στρατιωτική ιδιότητα, καθώς και ο χρόνος φοίτησης στις παραγωγικές σχολές (...). 4. Κατ' εξαίρεση δεν είναι συντάξιμος ο χρόνος: α. της διαθεσιμότητας εφόσον οφείλεται σε αξιόποινη πράξη για την οποία επακολούθησε αμετάκλητη καταδίκη ή παράπτωμα για το οποίο επακολούθησε έξοδος από την υπηρεσία ή μετάθεση σε αργία με απόλυση, β. (...)». Περαιτέρω, στην παρ. 1 του άρθρου 26 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ.169/2007, Α' 210 – Συνταξιοδοτικός Κώδικας) ορίζεται: «Ο μόνιμος στρατιωτικός δικαιούται σύνταξη: (...) γ) Αν απομακρυνθεί από τις τάξεις χωρίς τη θέληση του και έχει δεκαπενταετή συντάξιμη υπηρεσία, από την οποία τέτοια δεκαετή πραγματική στρατιωτική (...)».

20. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το διάστημα της διαθεσιμότητας συνοριοφύλακα, που μονιμοποιήθηκε στις τάξεις της Ελληνικής Αστυνομίας (ΕΛ.ΑΣ.), λογίζεται ως συντάξιμος χρόνος πραγματικής υπηρεσίας, εκτός αν οφείλεται σε αξιόποινη πράξη για την οποία επακολούθησε αμετάκλητη καταδίκη ή παράπτωμα, για το οποίο επακολούθησε έξοδος από την υπηρεσία ή μετάθεση σε αργία με απόλυση. Στην τελευταία περίπτωση, ο χρόνος που διήρκεσε η διαθεσιμότητα, κατά ρητή συνταξιοδοτική διάταξη, δεν συνυπολογίζεται στο λοιπό συντάξιμο χρόνο του αποταχθέντος συνοριοφύλακα. Η ως άνω διάταξη του ν. 2084/1992 δεν αντίκειται: α) στις διατάξεις του Συντάγματος, από τις οποίες απορρέει η προστασία του συνταξιοδοτικού δικαιώματος των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων (βλ. άρθρα 73 παρ. 2 και 3, 80 και 98 παρ. 1 περ. στ' του Συντάγματος, καθώς και τα άρθρα 45, 23 παρ. 2 και 29 παρ. 3 αυτού, από τα οποία απορρέει η ιδιαίτερη θέση των εν λόγω προσώπων – Ε.Σ. Ολ. 244/2017) και τούτο διότι ο συντακτικός νομοθέτης ανέθεσε την εξειδίκευση της προστασίας του εν λόγω δικαιώματος ανάλογα με τις περιστάσεις στον κοινό νομοθέτη, ο οποίος έχει εξουσία να προσδιορίζει τη μορφή και την έκταση της παρεχόμενης προστασίας, υποκείμενος μόνο σε περιορισμούς που επιβάλλονται από άλλες συνταγματικές διατάξεις (πρβλ.

Ε.Σ. Ολ. 510/2009, 1266/2007, ΙΙ Τμ. 2689/2013), β) στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., προεχόντως διότι ο χρόνος της διαθεσιμότητας δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας που παρασχέθηκε πραγματικά, προϋπόθεση που απαιτείται από τις προεκτεθείσες διατάξεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, προκειμένου χρόνος υπηρεσίας να αναγνωρισθεί ως συντάξιμος, και γ) στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, τόσο διότι το γεγονός ότι ο χρόνος διαθεσιμότητας δεν αποτελεί χρόνο παροχής πραγματικής υπηρεσίας δικαιολογεί τη διάφορη συνταξιοδοτική του αντιμετώπιση στην ανωτέρω περίπτωση, όσο και διότι ο νομοθέτης θεσπίζοντας με τη διάταξη αυτή το εν λόγω δυσμενές μέτρο απέβλεψε, αφενός στην αποτροπή των λοιπών υπαλλήλων από τη διάπραξη πειθαρχικών παραπτωμάτων, που επισύρουν την πειθαρχική ποινή της απόταξης, και αφετέρου στην εύρυθμη λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών και την εμπέδωση της εμπιστοσύνης του πολίτη στην αξιοπιστία και ακεραιότητά τους, η οποία πλήττεται με τη διάπραξη από μέρους των υπαλλήλων τέτοιων βαρέων πειθαρχικών παραπτωμάτων (πρβλ. Ε.Σ. Ολ. 479/2014, ΙΙ Τμ. 6673/2015, 3754/2014, 1989/2011).

21. Τέλος, κατά πάγια νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τυχόν εσφαλμένος προσδιορισμός των συνταξιοδοτικών δεδομένων των στρατιωτικών συνταξιούχων ελέγχεται παρεμπιπτόντως κατά τον κανονισμό της σύνταξής του από τα αρμόδια συνταξιοδοτικά όργανα του Γ.Λ.Κ. ή, σε περίπτωση άσκησης έφεσης κατά των πράξεων ή αποφάσεων των οργάνων αυτών, από το Ελεγκτικό Συνέδριο (βλ. Ε.Σ. Ολ. 2077/2010, ΙΙ Τμ. 2258/2016, 7622/2015, 1898/2014). Τα συνταξιοδοτικά όμως όργανα δεν έχουν τη νόμιμη ευχέρεια, όταν κρίνουν το συνταξιοδοτικό δικαίωμα του υπαλλήλου, κατ' άσκηση παρεμπιπτόντος ελέγχου, να μεταβάλουν το ουσιαστικό περιεχόμενο της υπηρεσιακής του κατάστασης (πρβλ. Ε.Σ. Ολ. 1892/2009, 111/2001, 563/2000, ΙΙ Τμ. 7622/2015, 1336/2007, 2564/2006). Περαιτέρω, ο παρεμπιπτόν έλεγχος δεν εξικνείται μέχρι του βαθμού υποκατάστασης των οργάνων της υπηρεσιακής διοίκησης, όταν αυτά αρνούνται ή παραλείπουν ή καθυστερούν οφειλόμενες νόμιμες ενέργειες σχετικά με την υπηρεσιακή – μισθολογική κατάσταση του υπαλλήλου (πρβλ. Ε.Σ. ΙΙ Τμ. 650/2017, 2258/2016, 1447/2007).

22. Σύμφωνα με όσα έγιναν ανωτέρω δεκτά και κατά το ειδικότερον εκτιθέμενα στις σκέψεις που ακολουθούν, το Δικαστήριο κρίνει ότι νομίμως κατ' εφαρμογή της παρ. 4 του άρθρου 8 του ν. 2084/1992 δεν υπολογίστηκε με την προσβαλλόμενη πράξη ως συντάξιμος ο χρόνος, κατά τον οποίο ο εκκαλών είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα οφειλόμενη σε πειθαρχικό παράπτωμα που οδήγησε τελικώς στην απόταξή του.

23. Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι μη νόμιμη, ως αντικείμενη στην αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας,

είναι απορριπτέος, δεδομένου ότι η εκδούσα αυτή συνταξιοδοτική Υπηρεσία περιορίστηκε μόνο στην εξέταση της συνδρομής των προϋποθέσεων εφαρμογής της ως άνω διάταξης, ήτοι αν το παράπτωμα για το οποίο τέθηκε σε διαθεσιμότητα οδήγησε στην απόταξή του, ενώ δεν προέβη σε οποιαδήποτε κρίση σχετικά με την τέλεση ή μη εκ μέρους του των ως άνω πειθαρχικών παραπτωμάτων αλλά ούτε και των ποινικών αδικημάτων, για τη διάπραξη των οποίων κατηγορήθηκε, χωρίς να καταδικασθεί ενόψει της θέσης της σχετικής υπόθεσης στο αρχείο.

24. Εξ άλλου, υπό την εκδοχή ότι με τον ανωτέρω ισχυρισμό αμφισβητείται η νομιμότητα των πράξεων του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου α) .../25.5.2007, με την οποία επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της απόταξης και β) .../6.2.2013, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του για επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, ο ισχυρισμός αυτός απαραδέκτως προβάλλεται, καθόσον, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 11 της παρούσας, ούτε η εκδούσα την προσβαλλόμενη πράξη Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ. ούτε το παρόν Τμήμα, δικάζον επί της υπό κρίση έφεσης, μπορούν να προβούν σε παρεμπόδιση κρίση επί των εν λόγω ζητημάτων. Τούτο δε διότι δεν μπορούν να υποκαταστήσουν στην κρίση τους τα επιληφθέντα της υπόθεσης πειθαρχικά όργανα της υπηρεσιακής Διοίκησης, τα οποία έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα να διαπιστώσουν τη διάπραξη ή μη των φερόμενων ως τελεσθέντων από τον εκκαλούντα πειθαρχικών παραπτωμάτων, να προβούν σε επιμέτρηση της πειθαρχικής ποινής και να επαναλάβουν την πειθαρχική διαδικασία αν συντρέχει νόμιμος λόγος, η δε εκδίκαση ενδίκων βοηθημάτων κατά των πράξεων των ανωτέρω οργάνων υπάγεται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων. Προς τούτο, άλλωστε, συνηγορεί ότι η παραδοχή του ως άνω ισχυρισμού του εκκαλούντος θα κατέτεινε τελικώς στην κρίση περί της μη νομιμότητας της απόταξής του και, συνεπώς, στην υποχρέωση επαναφοράς του στην ενεργό υπηρεσία και όχι στη συνταξιοδότηση αυτού.

25. Σε κάθε περίπτωση, η αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας δεν θίγεται εν προκειμένω από την επιβολή της πειθαρχικής ποινής της απόταξης, ούτε από τη μη επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, ανεξαρτήτως της έκβασης της ποινικής διαδικασίας. Τούτο δε διότι η εν λόγω πειθαρχική ποινή επιβλήθηκε στον εκκαλούντα, μεταξύ άλλων, για το πειθαρχικό παράπτωμα της περ. ι' της παρ. 1 του άρθρου 9 του π.δ. 22/1996, η διάγνωση της διάπραξης του οποίου επαρκεί για να στηρίξει αυτοτελώς την επιβολή της πειθαρχικής ποινής της απόταξης και η αντικειμενική υπόσταση του οποίου («πράξεις που μαρτυρούν διαφθορά χαρακτήρα») δεν συμπίπτει με την αντικειμενική υπόσταση οποιουδήποτε ποινικού αδικήματος, αλλά έχει αποκλειστικά πειθαρχικό χαρακτήρα. Εξάλλου, η διάγνωση, κατά την πειθαρχική διαδικασία, της τέλεσης εκ

μέρους του εκκαλούντος πράξεων, που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση όχι μόνο του ως άνω πειθαρχικού παραπτώματος αλλά και των ποινικών αδικημάτων για τη διάπραξη των οποίων κατηγορήθηκε χωρίς να καταδικασθεί, δεν αντίκειται στην αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας. Τούτο δε αφενός, διότι, σύμφωνα με όσα έγιναν ανωτέρω δεκτά, δεν αποτελεί ούτε το σκοπό θέσπισης ούτε το αποτέλεσμα εφαρμογής των διατάξεων της παρ. 2 του άρθρου 6 της Ε.Σ.Δ.Α. να εμποδίσουν τις αρχές που έχουν πειθαρχική εξουσία να επιβάλλουν κυρώσεις σε δημόσιο υπάλληλο για πράξεις, για τις οποίες κατηγορήθηκε σε ποινική διαδικασία, και αφετέρου διότι στο πλαίσιο της ως άνω ποινικής διαδικασίας δεν διαπιστώθηκε η ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών που έγιναν δεκτά από την πειθαρχική Διοίκηση. Περαιτέρω, η εκ μέρους του Εισαγγελέα Εφετών θέση της υπόθεσης στο αρχείο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2 του ν. 4043/2012, δεν ισοδυναμεί με αμετάκλητη αθωωτική απόφαση κατά την έννοια της παρ. 2 του άρθρου 49 του π.δ. 120/2008 και, συνεπώς, το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν είχε την υποχρέωση να επαναλάβει την πειθαρχική διαδικασία (βλ. σκ. 10).

26. Τέλος, ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι η στέρηση με το ν. 4043/2012 της δυνατότητας να προσφύγει σε δεύτερο βαθμό κατά της ποινικής καταδίκης του αντίκειται προς υπερνομοθετικής ισχύος κανόνες δικαίου είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθόσον α) προβάλλεται το πρώτον με το υπόμνημα, β) προβάλλεται αλυσιτελώς, διότι η παραδοχή του θα κατέτεινε μόνο στην εκδίκαση της υπόθεσής του σε δεύτερο βαθμό από το αρμόδιο ποινικό δικαστήριο και όχι στην άμεση ικανοποίηση του αιτήματός του να προσμετρηθεί στη συντάξιμη υπηρεσία του ο χρόνος της διαθεσιμότητάς του και γ) η εξέτασή του εμπίπτει στην αποκλειστική δικαιοδοσία των ποινικών δικαστηρίων, δεδομένου ότι αφορά σε δικονομικό ζήτημα που ανακύπτει στο πλαίσιο της ως άνω διεξαχθείσας ποινικής δίκης.

27. Συνακόλουθα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η υπό κρίση έφεση και να διαταχθεί η υπέρ του Δημοσίου κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου (άρθρο 73 παρ. 4 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν.4129/2013 Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, Α' 52).

Διά ταύτα

Απορρίπτει την έφεση. Και,
Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Δημοσίου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 15 Δεκεμβρίου 2017.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ**

**Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΓΝΑΡΔΕΛΛΗ**

**Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ**

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 8 Ιουνίου 2018.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ**

**Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ**